

Вікторія - означає "перемога"

Віка вразила мене так само, як вражає всіх людей, які спілкуються з нею - своїм оптимізмом, цікавістю до життя, відкритістю, щирістю, добротою.

Своєю жагою до життя, мужністю, силою волі, вмінням долати життєві негаразди Віка дає надію тисячам наших співвітчизників, які сьогодні потребують допомоги.

Мені хотілося б, щоб доля Віки, її ставлення до життя, її живий розум, її бажання бути частиною суспільства, стали прикладом для багатьох тих, хто втратив надію та зневірився, хто сьогодні ізольований від світу та від людей.

В Україні понад два з половиною мільйони людей з обмеженими можливостями. Кожен вісімнадцятий українець-інвалід. Злиденне життя, дискримінація та довічне "матрацне" ув'язнення. Що це - міф, народжений скаргами хворих людей, чи жорстокі реалії? Сьогодні держава створила такі умови, коли відмовитися від хворої людини набагато легше, ніж опікуватися нею. Проте, є люди, які стають для інвалідів надією та опорою, а також їх кухарем, і пралею, і швачкою, і медиком... Саме ними стали працівники Будинку милосердя та його засновник Валерій Кузьмич для їх мешканців.

Назавжди бути прикутим до ліжка чи довіку не бачити сонця - кожен з них по-своєму ставить до виroku лікарів. Одні опускають руки, інші створюють картини навіть без їхньої допомоги, інші чекають, поки хтось кине їм рятувальний круг, а ще інші вчаться плавати... Саме такою є моя співрозмовниця-САФІНСЬКА Вікторія (на фото). Розпочинаю нашу розмову з найболючішого - батьків.

- Я від народження - інвалід. В мене вроджене захворювання кісток - підвищена ламкість. Раніше було в рік по 5-10 переломів, а зараз по 2. Як тільки я народилася, то ноги в мене були прямі, а вже потім, після численних переломів стали такими скривленими. Через мою хворобу, від мене відмовилися, залишили... Виховувалася спочатку в Львівському будинку дитини, а потім до повноліття в інтернаті для дітей-інвалідів з м. Цюрупінську Херсонської області. Нас там проживало більше двохсот чоловік. В основному - діти-відказники. Коли піросла, навіть писала батькам, але відповіді так і не отримала. Знаєте, я їм вже пробачила. Треба любити всіх, прощати, хоч як важко буває на це зважитись.

- А як ти, Віко, потрапила до нас, на Рокитнівщину?

- Після інтернату мене перевели в будинок для престарілих, там жила півроку разом зі своєю найкращою подругою Наталею Затіркою. Ми з нею завжди були разом: і в дитбудинку, і в інтернаті, і в школі... Саме зона з якоїсь газети дізналася про Будинок милосердя та про дядю Валеру. Спочатку поспілкувалися по телефону, а потім він приїхав до нас в гості. Коли запитав в мене, чи поїду я з ним, було дуже лячно. Адже чужа сторона, інші люди, звичаї. Спочатку приїхала в гості, а потім вирішила, що тут, в далекому поліському селі, буде мій новий дім.

- А як тобі жилося в Будинку престарілих?

- По-різному. Розумієте, люди хворі, важкі. Тому взаємини не завжди складалися. Та й харчування було не дуже. Мабуть, такі заклади теж зачепила криза, адже раніше й спонсори приїжджали, забезпечення було кращим. А коли не вистачає в закладу грошей, то й відношення персоналу бажає бути кращим.

- Розкажи нам про твою нову домівку.

- Я, уявляєте, після переїзду навіть поправилася. В мене з'явилася нова подруга Света, медсестра Будинку милосердя. Вишиваю, в'яжу, читаю. Поставила собі за мету добре вивчити українську мову; а то раніше розмовляла російською, а зараз - суржиком. Люблю доглядати за папужками та кішкою Мاسянею. Проте, найбільша моя любов - це комп'ютер. Скажу прямо добре мені в Будинку милосердя. Дядя Валера відноситься до нас по-батьківськи (сміється), коли-небудь може й посварити. Адже ми-сім'я! Користуючись нагодою, хочу запропонувати, а вас, колектив редакції, нам допомогти в цьому, започаткувати в «Поліссі-інформ» сторінку, на шпальтах якої, ми, інваліди, зможемо спілкуватися, знайомити з нашими творчими доробками. А ще всім бажаю тільки добра. Любіть один одного!

За словами Валерія Кузьмич: організатора Будинку милосердя, днями Вікторія отримала одноразову грошову допомогу від обласної адміністрації м. Львова, від управління освіти та науки. Це стало для неї цілковитою несподіванкою, адже вона залишила рідне місто майже чотирнадцять років тому. Виявляється, що у влади міста така категорія дітей знаходиться на контролі. Дуже приємно, що саме зараз про Вікторію згадали земляки. Ці гроші надійшли дуже вчасно, адже дівчина давно мріяла про мобільний телефон. І от сьогодні, завдяки небайдужості цих людей, вон здійснить свою мрію "Я думаю, що львів'яни подали нам всім дуже гарний приклад. Впевнений, що в нас на Рокитнівщині є також люди, які не байдужі до долі своїх земляки людей з обмежених можливостями, які перебувають в будинках інвалідів, дитбудинках в різних куточках нашої держави. Вони потребують нашої допомоги та підтримки. Адже наші проблеми у порівнянні з їхніми – це дрібниці.

Розмовляла Наталія Рудницька.

Рудницька, Н.

Вікторія - означає "перемога" / Н. Рудницька // Полісся-інформ: Обласний рекламний-інформаційний тижневик. - 2009. - №42/16 жовт./ - С. 1,6

Рубрики: Благодійність

Вежиця, село (Рокитнівський район, Рівненська область)

Анотація: Інтерв'ю з інвалідкою, мешканкою Будинку милосердя, що знаходиться у с. Вежиця Рокитнівського району В. Сафінською